

Eseu cu privire la tema și viziunea despre lume într-o poezie simbolistă studiată

Context

Poezia simbolistă „*Plumb*” de George Bacovia deschide volumul cu același titlu, apărut în 1916, definindu-l în totalitate. Așezarea sa în fruntea primului volum publicat de Bacovia îi conferă calitatea de text programatic.

Universul poetic bacovian are la bază câteva motive specifice liricii simboliste: motivul singurătății apăsătoare, sentimentul inadaptării producând izolarea, înstrăinarea și dorința de evadare.

Simbolismul este un curent literar apărut în Franța, unde a fost teoretizat în 1886 de Jean Moréas, în articolul-manifest „*Le Symbolisme*”. Curentul literar a fost promovat la noi de Alexandru Macedonski, prin articole programatice, reviste și cenaclul simbolist „*Literatorul*”. Publicate în perioada interbelică, volumele lui George Bacovia aparțin „unei faze mai târzii a simbolismului”, cu deschideri spre modernism.

1 Evidențierea trăsăturilor care fac posibilă încadrarea textului poetic studiat într-un curent cultural/literar, într-o perioadă sau într-o orientare tematică

Textul poetic se înscrie în estetica simbolistă prin temă și motive, prin cultivarea simbolului, a sugestiei, prin corespondențe, decor, cromatică, tehnica repetițiilor ce conferă poeziei muzicalitate interioară și dramatism trăirii eului liric. Dramatismul este sugerat prin corespondența ce se stabilește între materie și spirit. Starea poetică simbolistă este transmisă pe calea sugestiei, prin decor și simboluri.

poezie
simbolistă

Poezia este o elegie, deoarece exprimă sentimentul de tristețe și spaima de moarte, sub forma monologului liric al unui eu „*fantomatic*”.

elegie

2 Prezentarea imaginilor/ideilor poetice relevante pentru tema și viziunea despre lume din textul studiat

Tema poeziei o constituie condiția poetului izolat într-o societate lipsită de aspirații și artificială, condiție marcată de singurătate, imposibilitatea comunicării și a evadării, moartea iubirii.

Motivele lirice cu valoare de simbol aparțin câmpului semantic al *mortii*: *plumbul*, *cimitirul*, *sicriele*, *cavoul*, *somnul*, *vântul*, *frigul*, și configurează decorul funerar. Ele se asociază cu stări sufletești sau existențiale nelămurite, confuze, care constituie obiectul poeziei simboliste: *singurătatea*, *izolarea*, *spaima de moarte*, *angoasa*, *spleenul*, *tragicul*.

motive
lirice

existențial, disperarea, inadaptarea, privirea în sine ca într-un străin. Laitmotivul „*stam singur*” subliniază senzația de pustiire sufletească.

Viziunea despre lume este sumbră și de un tragism asumat cu luciditate. Poezia bacoviană este a unui solitar și a unui prizonier, a unei conștiințe înspăimântate de sine, de neant și de lumea în care trăiește. Imaginarul poetic din „**Plumb**” înfățișează lumea ca pe un imens cimitir, tot ce e viu fiind împietrit/mineralizat sub efectul metalului toxic.

viziunea
despre
lume

Lirismul subiectiv este redat prin mărcile eului liric: persoana I singular a verbelor – „*stam*”, „*am început*”, „*să strig*”, persoana I singular dedusă din adjectivul posesiv „(*amorul*) *meu*”. Verbul la imperfect însoțit de epitet „*stam singur*” exprimă ideea de continuitate a stării de singurătate, în timp ce verbul la perfect compus „*am început*” urmat de conjunctivul „*să strig*” exprimă incapacitatea de a comunica sensibil cu iubirea, de unde spaima de neant.

În prima strofă, eul apare în ipostaza însinguratului, într-o lume pustie și moartă: „*Stam singur în cavou... și era vânt*”. Condiția poetului damnat din cauza imposibilității comunicării cu lumea exterioară se amplifică în strofa a doua, devenind incomunicare în plan interior, sufletească.

În strofa a doua, moartea iubirii/iubitei acutizează angoasa și sentimentul de singurătate. Dacă la romantici iubirea poate fi o cale de împlinire, la George Bacovia moartea amorului sugerează pierderea ultimei speranțe de salvare.

3 Elemente de compoziție și de limbaj ale textului poetic studiat, semnificative pentru tema și viziunea despre lume (de

exemplu: imaginar poetic, titlu, incipit, relații de opoziție și de simetrie, motiv poetic, lăitmotiv, figuri semantice/tropi, elemente de prozodie etc.)

Focalizarea simbolului „*plumb*” din titlu sugerează apăsarea, angoasa, greutatea sufocantă, cenușiul vieții, universul monoton, închiderea definitivă a spațiului existențial, fără soluții de ieșire.

Prin repetare, cuvântul-titlu devine motiv central în text, din cauza sugestiei morții: lumea exterioară și lumea sufletească sunt supuse mineralizării sub efectul metalului toxic.

semnifica-
ția
titlului

Semnificațiile cuvântului „*plumb*” se construiesc pe baza corespondențelor dintre planul subiectiv/uman și planul obiectiv/cosmic. Simbolul se asociază cu diferite senzații tactile (răceală, greutate, duritate), cromatice (gri sau, potrivit mărturisirii autorului, galben „*Plumbul ars este galben. Sufletul ars este galben. Galbenul este culoarea sufletului meu*”) și auditive (alcătuirea cuvântului din patru consoane „grele” și o vocală închisă sugerează căderea grea, fără ecou).

În compoziția poeziei esențial este principiul simetriei. Textul este structurat în două catrene între care cuvântul „*plumb*” asigură legătura de substanță, fiind repetat de șase ori și plasat în poziții simetrice, la rima exterioară și interioară. Alte surse ale simetriei sunt paralelismul sintactic și tehnica simbolistă a repetițiilor (verbul „*dormeau*”/„*dormea*” și lăitmotivul „*stam singur*”).

Versul-incipit „*Dormeau adânc sicriile de plumb*”, care înfățișează lumea ca pe un imens cimitir, cuprinde două simboluri obsedante ale liricii lui George Bacovia, „*sicrie*” și „*plumb*”. Personificarea „*dormeau... sicriile...*” și epitetul verbului „*dormeau adânc*”

sugerează ideea morții ca un somn profund, iar metafora-simbol „*sicriele de plumb*” exprimă imposibilitatea comunicării și lipsa de sensibilitate a contemporanilor poetului. Motivul somnului, redat de verbul la imperfect „*dormeau*”, cu sens durativ, prin repetare și reluare exprimă împietrirea, moartea sufletească. Așezarea simbolului „*plumb*” la final de vers exprimă închiderea în orizontul pecetluit de plumb și imposibilitatea evadării.

În strofa I este descrisă lumea exterioară prin termenii „*sicrie*”, „*cavou*”, „*cavou*”, „*funerar*”, „*flori*”, „*coroane*”, din câmpul lexico-semantic al morții. Cadrul spațial apăsător, sufocant este înfățișat printr-o enumerație de elemente ale decorului funerar: metafora „*sicrie de plumb*”, oximoronul „*flori de plumb*”, inversiunea „*funerar vest-mânt*”. Lumea obiectuală, în manifestările ei de gingășie și frumusețe – „*florile*”, este și ea marcată de împietrire, sugerată de oximoronul „*flori de plumb*”.

figuri
seman-
tice/tropi

Correspondențele sunt legături subtile între planul exterior și cel interior, iar lumea este o reflectare a unei stări de spirit. Astfel, răceala, împietrirea afectivă a lumii, exprimată de simbolul „*vânt*”, cu sugestii auditive și tactile, corespunde senzației de gol sufletesc, exprimată direct de laitmotiv: „*Stam singur în cavou... și era vânt*”. Vântul produce stridențe acustice și senzația de rece, specifică morții, în imaginea auditivă din versul „*Și scârțâiau coroanele de plumb*”.

corespon-
dențe
simbolice

Strofa a II-a debutează sub semnul tragicului existențial, generat de *moartea iubirii*: „*Dormea întors amorul meu de plumb*”. Eul liric își privește sentimentul ca un spectator: „*Stam singur lângă mort*”, imagine tragică și absurdă a înstrăinării de sine. Încercarea de salvare este iluzorie: „*Și-am început să-l strig*”. Metafora „*aripile de plumb*” presupune zborul în jos, căderea surdă și grea, imposibilitatea evadării, moartea afectivității.

Expresivitatea are surse multiple, în plan morfosintactic, fonetic și prozodic, lexical. De pildă, în plan morfologic, verbele la imperfect, dispuse simetric în paralelism („*dormeau*”/„*dormea*”, „*scârțâiau*”/„*atârnav*”) sau repetate în versul-refren („*stam*”/„*stam*”, „*era*”/„*era*”), plasează confesiunea poetică într-un trecut nedefinit, ca într-un coșmar din care eul liric nu poate scăpa.

În poezia simbolistă, sugestia este folosită drept cale de exprimare a corespondențelor, prin cultivarea senzațiilor diverse (vizuale, auditive, tactile).

Poezia „*Plumb*” transmite spaima de neant a ființei, fiind realizată ca un tablou static, cu imagini vizuale preponderente, dar impresia de coșmar se amplifică în prezența unor imagini auditive: în prima strofă, verbul onomatopeic redă zgomotul înspăimântător al obiectelor din cimitir, sugerând dezacordul eului cu lumea „*scârțâiau coroanele de plumb*”, iar în strofa a doua vuietul se interiorizează, devenind un strigăt de disperare a ființei. Simbolurile *frigul* și *vântul* reprezintă disoluția materiei și realizează, prin senzații tactile, corespondența dintre planul naturii și golul sufletesc exprimat de laitmotivul „*stam singur*”.

imagini
artistice

Ambiguitatea, o caracteristică a limbajului poetic modern, este produsă de multiplele semnificații pe care le pot primi sintagme precum epitetul „*(dormea) întors*” sau metafora „*aripile de plumb*”. Versul „*Stam singur lângă mort*” poate conota înstrăinarea de sine, alienarea, ca reacție la absurdul existenței.

ambiguita-
tea
limbajului

În ceea ce privește prozodia, „*Plumb*” are o construcție sobră, riguroasă, care sugerează angoasa și imposibilitatea salvării. Elementele prozodiei clasice produc muzicalitatea exterioară, prin rima îmbrățișată, măsura fixă de 10 silabe, alternarea iambului cu amfibrahul. Muzicalitatea interioară, specific simbolistă, se realizează prin sonorita-

muzicali-
tatea
limbajului

tea dată de consoanele „grele” ale simbolului „*plumb*”, repetat obsesiv în rimă, dar și în rima interioară, de tehnica repetițiilor, de asonanțe și alterații, care transformă poezia într-un vaier monoton.

Concluzie

Prin atmosferă, muzicalitate, folosirea sugestiei, a simbolului și a corespondențelor, prin prezentarea stărilor sufletești de angoasă, de singurătate, de vid sufletesc, poezia „***Plumb***” se încadrează în estetica simbolistă.